

6/38

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, n.º 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

COSES D'ITALIA.-BUSCANT UN HOME AMB UN LLUM

—Escolta, Pere, avui que és el teu Sant no ens enganyis. Que és aquí En Matteotti?
Si no és al cel no és enlloc!

La dèria dels viatges

Aquest mes de juny haurà estat un mes de viatges a París. Tot un rengle de senyors de la península ibèrica han marxat, l'un darrera l'altre, cap a la capital de França. Hi haurà hagut potser un concurs clandestí de polítics o d'oradors?

Nosaltres no som maliciosos. *Honni soít qui mal y pense*. Que s'avergonyeixin els malpensats. Des d'En Sánchez Guerra a En Lerroux tots han anat a París per assumptes particulars o professionals. Si han coincidit en el viatge, és pura casualitat. Per altra part, una anada a París és sempre una cosa tan agradable per als polítics i per als que no ho són, que no té res d'estrany aquesta excursió de juny.

Per això ens semblen fantàstiques les veus que corren aquest dies. No cal fer cas de les veus volants, sinó dels fets feixucs. Si us anuncien que ha de caure el campanar de la catedral, no us ho cregueu massa de pressa. Guaiteu amb atenció, i si realment ha de caure, ja ho veureu amb els vostres ulls. Mentrestant, no us preocupeu dels que viatgen ni dels que estan quiets.

El somriure de Londres

Han aparegut En Mac Donald i l'Herriot en les fotografies periodístiques, somrient i donant-se les mans. Aquest gest d'alegre aliança, entre els dos primers ministres de França i d'Anglaterra, feia dos anys, des del temps d'En Lloyd George i d'En Briand, que no s'havia donat. Aleshores, aquests dos *leaders*, jugaven al golf, a Cannes, però el joc es prestava a simbòliques interpretacions, mentre que En Mac Donald i Herriot, ajeguts a l'herba, donen la impressió de dos homes francs i nobles, que posen en l'arranjament dels conflictes una clara i bona voluntat.

Els diaris francesos, que encara senten el dolor de la desfeta electoral, no hi creuen amb l'optimisme de Londres. És la vella cançó de les conferències—diuen—i aquest joc usat, que sempre confia en la voluntat d'Alemanya, mai ha donat

resultat, perquè Alemanya solament cedeix davant de la força, perquè solament creu amb la força. Potser sí que aquest judici sobre Alemanya sigui exacte, però nosaltres creiem, com En Mac Donald i l'Herriot, que la força no té solament el caire militar. Si s'estableix una solidaritat ferma entre Anglaterra, França i Bèlgica, Alemanya es sentirà més feble davant de la triple voluntat, que no pas davant de França isolada. És la teoria esquerrana de que un bon aliat val més que cent regiments. Ara que es pot retreure la sospita de si Anglaterra és aquest bon aliat. No, fins ara, no. En Lloyd George ha seguit una política favorable al prejudici que assigna a Albion, el qualificatiu de pèrfida, però En Mac Donald no és un polític professional, cercador d'èxits i jugador d'intrigues, sinó un home d'idees que vol projectar a la vida. Si En Mac Donald demana l'evacuació del Ruhr, tal volta farà bé, però si En Mac Donald no firma un pacte de garanties per a França, no serà l'home que desitja la pau i el seu somriure, tindrà quelcom del somriure d'En Lloyd George.

Sortosament, les tres grans qüestions sembla que hagin rebut una claretat intel·ligent. Primer, evacuació econòmica del Ruhr, per a que l'informe de Dawes pugui ésser complet i sigui el poble de

l'evacuació militar. Després, garanties per a França. Després, control de la Societat de Nacions, sobre Alemanya. Els que, amb mala fe, parlaven de l'imperialisme francès, ja no tindran temor, però si ni així Alemanya compleix, França podrà denunciar la seva resistència i reivindicar la llegítima defensa.

Mentrestant es perd temps, i Alemanya va augmentant les seves forces agressives. Efectivament, però també es augmentava amb la política forta i d'aïllament. En Poincaré no somreia, com l'Herriot, però contemplava la creixença del militarisme alemany, sense donar forces a la democràcia germànica. Ara, es treuran pretextes per a les campanyes nacionalistes, i els demòcrates alemanys tindran amb qui tractar.

S'aferma, doncs, la posició de França. Torna l'*Entente*. Es donen alegrament les mans els primers ministres francès i anglès, i el seu somriure és el somriure de l'Europa. Il·lusions!—criden els pessimistes conservadors.—Potser sí, però es crea un ambient de pau, i es restaura la solidaritat franc-britànica. La simpatia del món, torna cap a França.

PARADOX

LA RELIGIÓ NO ENS FA BONS

La religió, molt particularment la catòlica, no ens fa bons. Els del crim en l'express d'Andalusia, crim originat pels vicis refinadíssims de les grans urbs, donaren tots proves de fonda religiositat. Un d'ells portava a sobre un exemplar de la *Imitació de Crist*, i junt amb el capítol que diu que tot criminal pot trobar perdó al si de la Fe, per horrend que hagi sigut el seu crim l'acreditatiu d'haver complert amb el *precepte pasqual*. Un altre un gros escapulari que besa fervorosament. I tots acceptaren sense la menor resistència els auxilis de la religió. La religiositat és, doncs, compatible amb la delinqüència.

Serà la il·limitada amplitud de perdó que ofereix? No pot esbrinar-se'n la vera causa, però el fenomen és cert, inqüestionable.

Es la Naturalesa el sentiment d'aquesta, que no té al criminal—segons il·lustrats criminòlegs—la religió de la Creació sense culte ni sacerdoci, l'amor a la família, la vida de llar, l'afecció a la Cièn-

cia i a la Pàtria i la noció clara de la dignitat humana que ens fa bons, serena i intensament bons.

Se'ns objectarà tal volta que Crist atragué i convertí a molts que havien delinquit. És cert; però la bondat d'aquests és discutible. Fou una cessació del mal per cansanci, més apercebit, davant d'un fort suggerent d'èxtasi idolàtric, i per el qual haurien comès noves malifetes, si en lloc d'ésser l'essència de la Bondat haguessin sigut un perillós suggestionador.

A. F.

Samfaina política

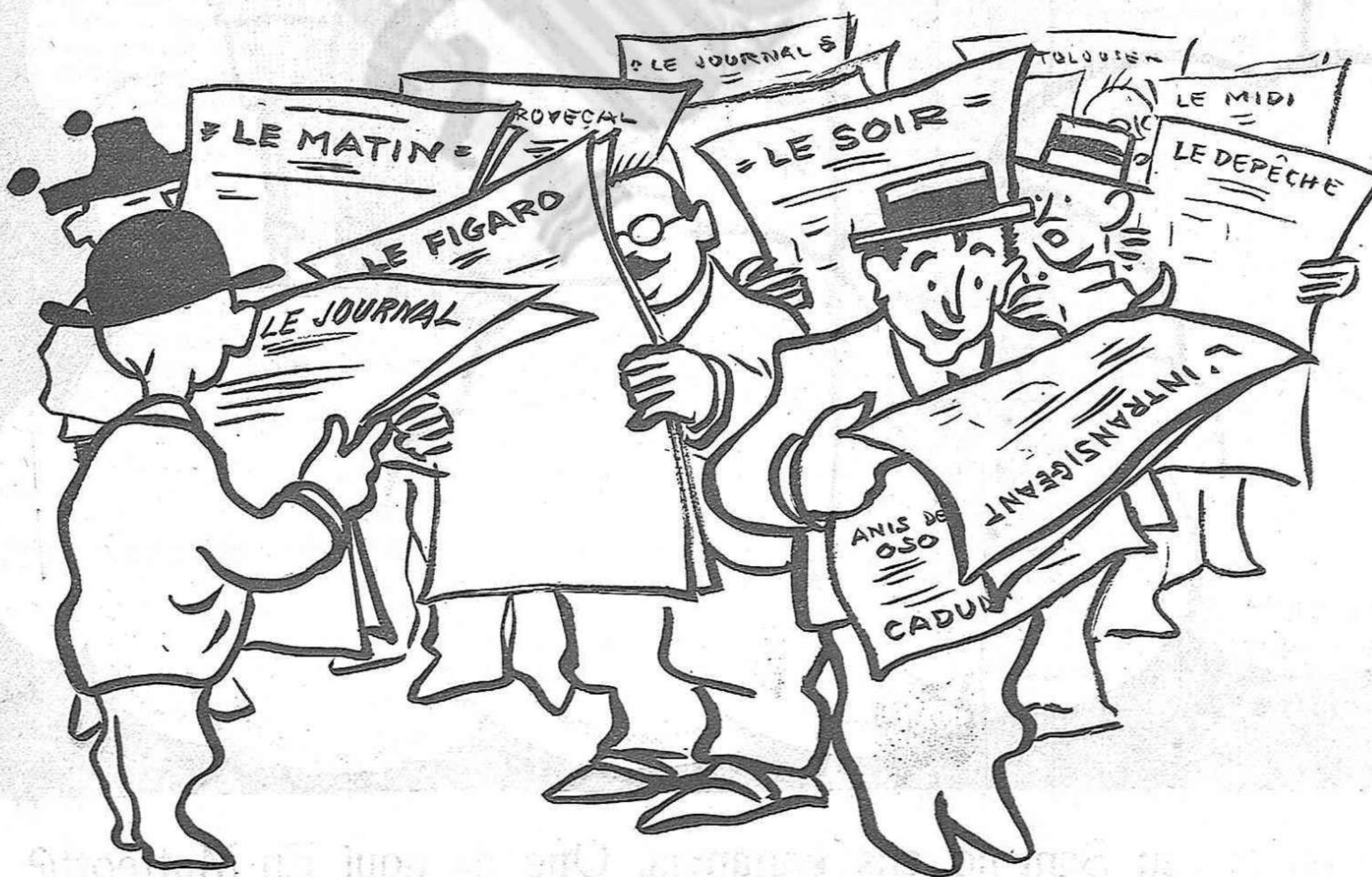
Donant només una ullada a l'Europa, veurem clà que la democràcia està ço que es diu ben orientada. A Itàlia hi ha un poti-poti que donarà molt que fè; el poble crida i fa bé, per la mort d'En Matteotti. En Mussolini cremat amb més infules que un rei, diu que aplicarà la llei amb tota severitat, i no mancaran botxins que per l'honra nacional, vulguin estrenyè el dogal als feixistes assassins.

Per sa banda els romanesos, que són gent de molta làbia, com que allà a la Bessaràbia s'hi troben molt compromesos, fan discursos, fan escrits per demostrar la raó de la seva ocupació als països invadits, prò es veu que els *bessarabesos* que volen sè independents, escolten els arguments i no es donen per entesos. A França, quina bonança no s'hi comença a notà a tots els indrets, d'ensà que la llibertat avança! L'Herriot, que és bon xicot si bé un poc aixelebrat, quan al govern ha arribat ha dit:—No vull sè un nino sinó un patriota francès i un polític lliberal; vull anar amb el cap alt i no torbar-me per res.

Posarà la mèva manya, mon esforç i mon talent per a liquidar corrent el problema d'Alemanya. Si paga, deixem el Ruhr, i ens treiem un entrebanc que no deixa pujà el franc; jo sò un republicà pur.— Pensant així l'Herriot amb Mac-Donald s'ha posat en tractes, tot d'un plegat, el qual també fa el que pot des del govern d'Anglaterra per a dur pel bon camí el seu poble i assolí un bell triomf per l'esquerra.

Fins l'Alemanya mateixa, com té molt d'enteniment, endevina clarament que embolicant la madeixa política, no podrà sortir tampoc amb la seva, i vol acceptar la treva que França li oferirà. Els belgues, com són menuts, si bé tenen el cor gran, esperen el que faran els aliats saberuts, però no es recaten gota de dir en aquests moments que per ara estan contents; res, la política tota prén una orientació de pau i tranquil·litat que dona goig, la veritat; després de la gran marò que va portar la post-guerra ja fóra hora, francament, de poguer tranquil·lament respirar aquí a la terra! Fins els soviets, tan inquietos, van també evolucionant, tractats de comerç cercant, perquè són vius els soviets. La força capitalista fa un temps que per tot trontolla i comença a ter forrolla

La premsa del dia

Des d'un any an aquesta part tothom ha procurat apendre el francès.... per a no avorrir-se.

l'ideal socialista.
Ja totes les democràcies
per el poder fan campanya;
Que com estan les d'Espanya?
Per ara molt bones, gràcies.

FLOK

Un vici de constitució

La victòria electoral de les esquerres franceses, amb la caiguda del president Millerand, és el fet més representatiu del moment polític d'Europa i que enclou una més alta i transcendent significació.

França ha estat sempre el centre de gravetat d'Europa i el seu horitzó més brillant... Poincaré féu possible a Mussolini i els règims directorials. En retornar la consciència pública de França a la seva plena sobirania, el *duce* trontolla rellisca amb la sang de Matteotti... Com un fenòmen sísmic, la palpació de l'esperit ciutadà de França es propaga arreu i ho trasbalsa tot.

I què ha passat ara a França? Una crisi constitucional i un perill de cop d'Estat.

Sí. En l'estructura deu ésser això, però hi ha més en el fons, molt més...

El poble ha retrobat la seva sensibilitat, la seva consciència col·lectiva, i per primera vegada ha afermat amb un gest magnífic la possibilitat d'un regim *in-constitucional*.

El fet de que hagi estat elegit Doumergue en lloc de Painlevé, prova únicament la conveniència de suprimir el Senat, de reunir tots els òrgans d'expressió de voluntat i de sobirania ciutadanes en una sola Cambra popular...

França ha donat un bell exemple d'anticonstitucionalisme «abdicant» al senyor Millerand.

El perill d'aquesta violenta dimissió presidencial, criden les dretes, està en que el poder moderador, la suprema magistratura, estarà ara a l'albur de les combinacions polítiques, dels canvis oficials.

Però hi ha res més lògic que això? Si el poble vol una orientació d'esquerra perquè ha de tolerar un president de dreta?

No, ço que és més greu en aquesta

crisi presidencial de França no és el canvi coactiu del cap de l'Estat, sinó el fet de que així es demostra que el poder moderador no és una cosa necessària.

Si Herriot per a governar necessita un president d'esquerra, no es comença d'entronitzar el principi de que la funció executiva no és una entitat essencial, no ha d'estar vinculada en un poder impersonal i intangible? Si per altra banda es creu que és possible un govern d'esquerra amb un president de dreta o viceversa, quina virtut, quina utilitat i eficàcia tenen les funcions presidencials? Cap, veritat...?

Potser és això el que pensen molts homes d'esquerra i potser és aquest el sentiment que planava una mica boirós i incert, per damunt de les deliberacions de Versalles.

Ve't aquí una bona lliçó de dret públic que no s'ensenyava en cap càtedra, però que haurem d'anar aprenent tots, no en els llibres, sinó escoltant-la directament de l'esperit immortal de les «masses» *sàvies*, que, com les de França, són mestres de llurs destins...

GLICINI

DEL MAGISTERI

Les lliçons particulars

De la mateixa manera que s'ha privat al Magisteri de fer pagar el material i d'admetre retribucions voluntàries per l'ensenyança, se l'ha privat de donar lliçons particulars.

Sembla que aquest criteri ha sigut alimentat per la possibilitat de perjudicar l'ensenyament oficial. De qualsevol manera que sigui, nosaltres hi volem dir la nostra. Es molt natural, i potser fins necessària, aqueixa mesura, per tal d'evitar distincions durant les hores de classe, que poden ésser en detriment dels demés. Altra cosa, és una paradoxa. Perquè, i no resulta xocant, que pugui importar a ningú el fet de que el mestre, fora les hores de classe, faci el que li dongui la gana? No pot caçar? No pot anar a collir bolets? No pot anar-se'n a

dormir? Sí, però no pot ensenyar. Per què? Perquè així es cansaria massa i després no podria ensenyar tan bé. Si ho entenc, que em pelin.

No sabem on anirem a parar. I és que no podem capir si aquestes restriccions volen dir l'acorrallament definitiu dels mestres, o si, d'altra banda, signifiquen que al mestre se li donarà el sou necessari per a que no hagi de menester més el favor material de ningú.

Millor que fos així. El Magisteri podria ostentar aquella màxima dignitat que li correspon. Però, ai!, tot aniria

com una seda, si no fossin les economies que es volen aplicar al pressupost. Es parla d'un deu per cent de rebaix als dipendents generals de l'Erari. Ningú no dubta de les simpaties que inspiren els mestres al Directori. Així ho ha declarat repetides vegades el general Primo de Rivera; però, com resoldre la incompatibilitat que existeix entre el fer economies i els gastos monstruosos que es tenen de fer a Instrucció, si es vol posar els mestres una mica a to?

El Govern té la paraula.

MESTRE PRIMER

UN GREU AFER A ITALIA

L'assassinat de Matteotti

Antecedents i derivacions del fet

La primera notícia

Els fets desenrotllats darrerament a Itàlia, que molt bé poden acabar essent el preu de la dictadura de Mussolini, tingueren son origen en la desaparició misteriosa i assassinat del diputat socialista Matteotti.

L'afar Matteotti ha pres proporcions tan considerables, que bé pot dir-se que n'ha esdevingut un cop mortal pel feixisme i els seus puntals.

Com es desenrotllà el drama?

El dia 11 de juny es presentà la senyora Matteotti, esposa de l'esmentat diputat socialista, capdavanter del partit unitari al Parlament i director de totes les campanyes antifeixistes sorgides a l'entorn de les passades eleccions, a la Direcció General de Seguretat de Roma, donant compte que el dia anterior quatre homes anaren a cercar al seu marit a casa seva, carrer Giuseppe-Pinase-lli, al temps que es disposava a sortir cap al Congrés, i encara no havia retornat.

Com es portà a terme el segrest

Matteotti portava damunt un gros «dossier» relatiu a una interpel·lació par-

lamentària que preparava per tal de descobrir certs escàndols financers en els que s'hi veien barrejats els membres del Govern i altres personalitats del feixisme.

Lo que va passar després no es veu encara prou clar. Sembla que els quatre desconeguts i un altre que va sumar-s'hi s'endugueren a Matteotti cap als afores, ficant-lo violentment dins d'un auto.

On feren cap?

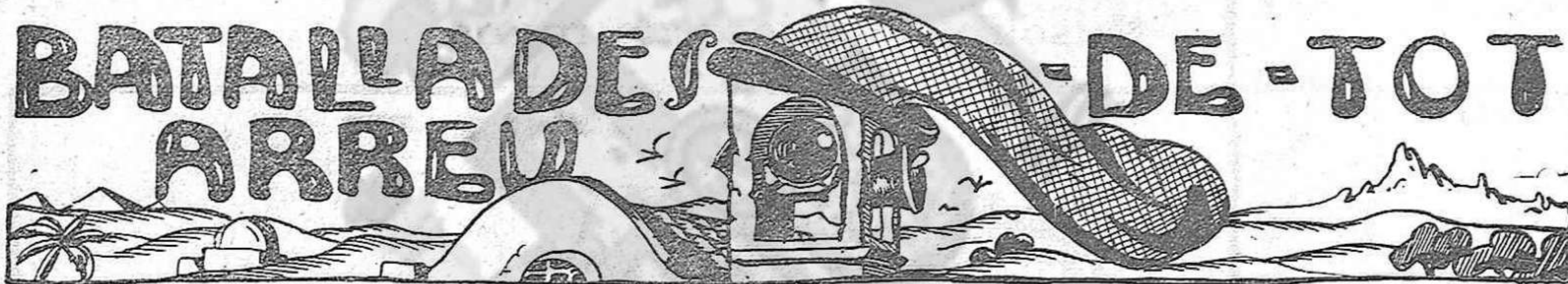
Sembla haver-se comprovat que a la vora del llac de Vico, entre Roma i Viterbe, a quin lloc fou probablement on es donà mort a Matteotti.

Darrerament s'ha dit, sense ulterior comprovació, que el cos del diputat socialista, un cop mort, fou cremat.

Derivacions

Desseguida que es tingué notícia al Congrés de la misteriosa desaparició de Matteotti, es plantejaren debats molt importants en contra del Govern i en contra de Mussolini.

Per tot Itàlia s'aixecaren veus de airada protesta i els treballadors socialistes es declararen en vaga en senyal de protesta i de dol.

EL NOBLE DEPORT DE L'EQUITACIÓ

D'un quant temps ençà, d'un quant temps que ja es va fent massa llarg, els esports han pres un crement veritablement alarmant. A nosaltres no ens sembla perniciosos l'afició que als esports demostra la joventut, sempre que sigui mesurada. Els antics grecs, per exemple, partien les hores del seu viure entre els esports físics i els espirituals, és a dir: conreaven per igual la bellesa del

helens d'educar el cos i la intel·ligència alhora. Avui la intel·ligència, i això és tristíssim! entre la nostra joventut ha passat a ésser un valor de segon ordre. Avui la nostra joventut dedica totes les seves energies al conreu del deport físic, però no al conreu del deport intel·lectual. Això pot fer una generació forta, és indubtable, però la pot fer estúpida, terriblement estúpida; també és indubtable.

Així, amb aquest amor a la brutalitat, a lo excessiu, es perd la noció de la bellesa. Així es veu a un príncep com el de Gales, hereu de la corona d'Anglaterra, prohibir-se-li els esports, considerant-los un perill per al possible regnat del jove príncep.

Avui en els esports no es cerca la bellesa de línies que pugui haver-hi en ells, sinó la força, la brutalitat; vegi's el futbol, vegi's la boxa, els dos esports més favorecuts pel públic, els que han fet més adeptes. Per què són els més favorecuts pel públic? Per què són els que han fet més adeptes? Perquè són els més mancats de bellesa, perquè són els més dyonisiacs i no els més apolítics.

Un deport que sembla oblidat a Espanya i passat absolutament de moda, és el nobilíssim deport de l'equitació, que ja no és deport sinó objecte d'indústria vulgaríssima en la que, en apostes, es perden tots els anys uns respectables milers de pessetes. Avui l'equitació, ademés de les apostes a les carreres, no significa més que una reunió d'elegàncies més o menys elegants.

Han passat els anys de Lluís XIV i les fastuoses caceres a Rambouillet. Han passat els anys dels Austries que retratava Velázquez en figura

equestre, o acompanyats d'un llebrer de color de mel. Llavors l'equitació era deport nobilíssim, el més noble dels esports, reservat tan sols a l'aristocràcia. A nosaltres no ens semblen mai bé els privilegis que s'irroga una raça sobre una altra, sobretot sense un motiu superior. Però tampoc ens sembla bé que la democràcia s'encanelli en la seva misèria física i moral, en el seu embrutiment, i no tendeixi a enlairar-se en cos i en esperit fins a tot lo que sigui bellesa. Esser pobre no és una virtut ni un mèrit. Els cristians ens han fet un flac servei a l'apagar en nosaltres tots els desitjos, totes les ambicions, en fer-nos abominar dels plers d'aquesta vida.

NIT DE SANT JOAN

Solstici d'estiu. A les dotze de la nit les noies solteres consulten un oracle casolà i saben si es casaran aquest any o seguiran solteres. L'ombra, blanca de nudtat, de Salomé, dansa abraçada a la testa sangnanta i encara calenta de Jokanaan. El nocturn està perfumat d'aufabregues i clavellines. Es una nit misteriosa i bella de llegenda.

Tot això, que és lo que acostumen a escriure els poemes més o menys floralescs quan han de parlar d'aquesta nit, fa bonic i és amable. Ara que, d'aquesta literatura a la realitat, hi ha força diferència. Figureu-vos els carrers plens d'una gent que surt perquè sí, perquè en una nit com aquesta es lleig quedar-se a casa. Aquesta gent, carregats de paquets i de quitxalla, crida, s'entrebanca, s'excita, es mareja, es baralla, omple els carrers, els passeigs, les afores. L'aire fa pudor de trastos vells cremats en cada cantonada, i es ratllat contínuament per les plujes i coets.

La gent aquesta menja coca i s'embotatxa d'aiguardent. Què hi farem si de tot això en diuen poesia els poetes!

LA VIDA ES TAN POQUETA COSA!

Heu's aquí una fotografia que ens omple d'una profunda, amarga i negra tristesa. Aquesta fotografia podria il·lustrar bellament l'Eclesiastes, el llibre que s'ha escrit amb més pèrfida intenció: arrencar l'alegria de l'ànima humana!

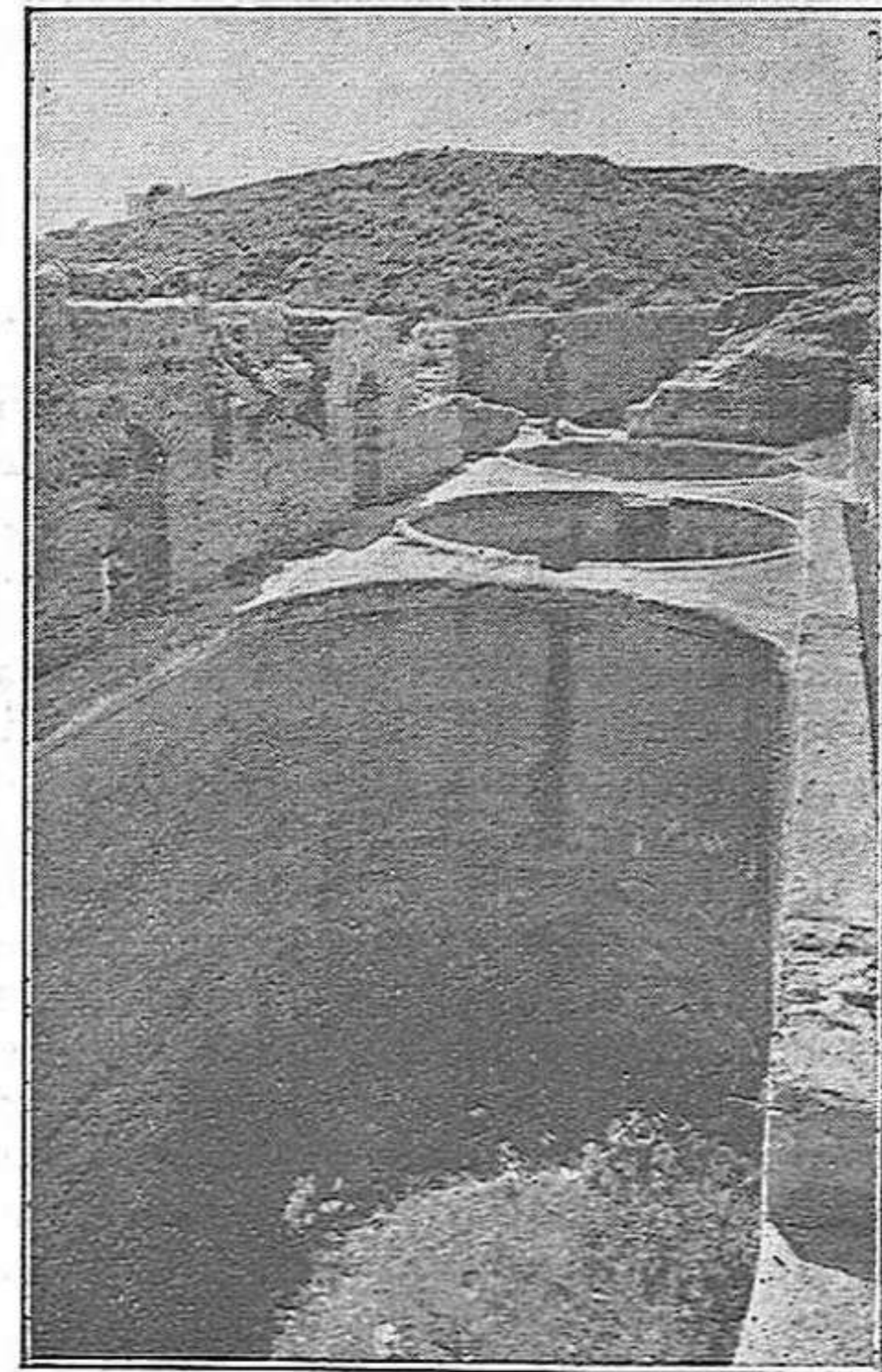
Aquesta fotografia és la de Cartago, la ciutat heroica d'Amílcar. Els seus palaus, els seus jardins, el seu teatre, les seves dansatrius, tot ha desaparegut, tot ho ha destruït el temps! D'aquella civilització poderosa no en queden més que runes. La vida és ben poqueta cosa, tanmateix!

Un cow-boy autèntic a New-bley

cos i la de l'ànima. Els antics perses ensenyaven als seus fills a ésser bons, a tirar l'arc i a montar a cavall. Amb aquest programa de vida, senzillíssim, es pot ésser, indubtablement, un gran home i fer de les nostres hores mortals una obra d'art, tal com aconsellava el pobre D'Annunzio, aquell poeta italià tan amant del cartró i de la purpurina.

Avui no es segueix el savi précepte dels antics

Les runes de Cartago

Molts obrers feixistes es sumaren a la causa dels socialistes, justament indignats pel repugnant crim.

El general di Bono, Director General de Seguretat, fou destituït immediatament, el mateix que Giovanni Bertini, cap de la policia de Roma.

També M. Finei, sots-secretari d'Estat i Cesare Rossi, cap de l'Oficina de Premsa del Ministeri de l'Interior, sembla que es vegeren complicats en l'afer, i tots dos varen dimitir els seus càrrecs.

Rossi ha fugit, sense haver-se pogut saber, per ara, on para ni on vola.

Es parlà desseguida també d'un cert «comendatore» anomenat Phillipelli, avui

El diputat Matteotti

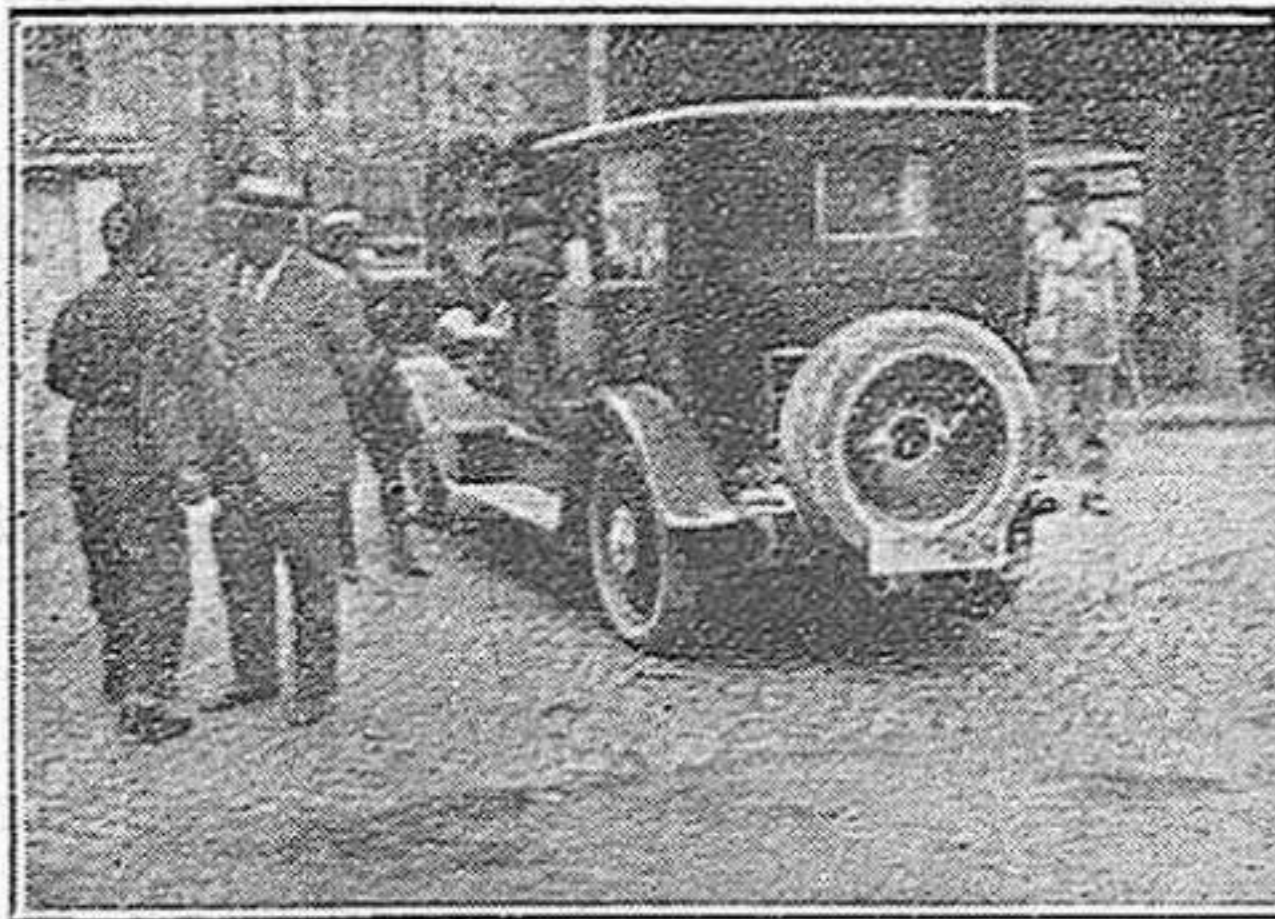
a la presó, que era director del *Corriere Italiano* i tenia una certa intervenció en l'Oficina de Premsa.

Totes aquestes derivacions portaren una forta commoció política i social a Itàlia, que es concretà en una crisi ministerial i gairebé en una crisi decisiva del feixisme.

Antecedents

Finci havia estat sempre en la seva vida pública un gran aferista. D'ençà del feixisme que fou partidari de mantindre la censura prèvia per la Premsa. Es reaccionari i violent, capdavanter de tots els negocis financers del darrer temps.

Di Bono, cap de la policia, és a l'ensens cap de les camises negres. S'ha comprovat que Di Bono redactà un telè-

L'automòbil en que fou raptat Matteotti

grama el 2 de l'actual dirigit a les autoritats de cert poble de la frontera des del ministeri de l'Interior, preguntant si el senyor Phillipelli havia passat ja la frontera i a quina hora. Di Bono i Rossi eren els encobridors de tots els crims dits patriòtics, i sembla que el passaport de Phillipelli portava varis segells de la Direcció General de Seguretat. Segons la major part dels diaris italians, Di Bono era un element actiu de la cràpula de nit a Roma.

També Rossi té els seus antecedents. Ex-socialista, era una personalitat dintre del feixisme i manegava les cireres entre certs periodistes d'urpa. El seu nom sonà, acusat per diaris feixistes, en el rescent afer del petroli, que tant donà que parlar a Itàlia fa algun temps.

El «comendatore» Phillipelli ha estat

condemnat per estafa. Fou agafat al sortir del port de Gènova, quan es disposava a travessar el Golf amb un canot-automòbil. Era director del *Corriere Italiano*, diari petit, però que es ficava en tots els afer importants derivats de la política.

Aquestes són les figures centrals que

Entre els matolls de la vora del llac de Visco, entre Roma i Viterbe, és trobada la mordassa

més juguen en el drama de la desaparició de Matteotti.

Després n'hi ha d'altres, com Naldi, també periodista, responsable de la violència adoptada per *Resto del Carlino*, de Bolònia.

I Domini, també pres, funcionari de l'Oficina de Premsa, que segons ha declarat ell mateix és autor de dotze homicidis. Sembla que era cap d'una banda d'acció, i ell no es recatava pas de dir que feia i desfeia al seu gust.

I Volpi, desertor, autor de l'assassinat d'un velllet de seixanta cinc anys, també ex-socialista. Volpi sembla que ha pogut fugir.

Cop de mort

Aquests són els homes que han intervingut d'una manera directa o indirecta —directa uns i indirecta uns altres— en l'escandalós afer Matteotti.

Com es féu el fet no s'ha pogut esbrinar encara. Tampoc se sap el lloc exacte on tingué efecte l'assassinat, i si el cos de Matteotti fou enterrat o cremat, com s'ha dit darrerament.

El cert és que aquest crim ha posat de manifest moltes coses que abans amb prou feines es traslluïen, i que ha donat un cop de mort al feixisme i al seu cap.

Com acabarà tot això? Estiguem tranquils.

Estiguem tranquils perquè el poble italià, conscient, sabrà exigir justícia.

Aquest final, sigui el que sigui, no es farà esperar pas gaire.

CARTES DE FORA

RIELLS DEL FAI

El nostre rector és un cas i no un cas com un cabàs, precisament, sinó un cas molt divertit. Segons diuen males llengües —que són les que acostumen a dir la veritat—durant la seva joventut era un *corrido*. Es conta com a tas molt xocant que morí una dona per la qual sentia una infinita i cordial simpatia, si més no, i en l'acte tristíssim del sepel·li, mentre cantava les absoltes, plorava com una criatura. I ara que parlem de criatures direm el cas curiós que volíem dir. El nostre senyor rector no troba escolans per ajudar-li la missa i no en troba perquè diu que en lloc de propina els donava tunyina —que tot acaba igual— i l'home, està clar, no s'hi ha pas amoinat molt; de seguida ha trobat la solució: Les fadrinetes que venen a missa —ha pensat ell—passaran les safates pel recapte. Això farà que es desvetllin un poc i escoltin més atentament el meu predicot. La majordona distressada d'escolà m'ajudarà la missa i assumpte acabat.

No cal pas dir la impressió carnavalesca que fa la majordona fent d'escolanet. Amb quina gràcia respon: *Et cum spiritu tuo* i ens ha semblat que el front beatífic de Mossèn dallonses s'aixamplava amb un angèlic somriure de satisfacció. Que us penseu que vol dir poc *et cum spiritu tuo*? El nostre senyor rector bé ho sap prou que tot és posseir l'esperit, perquè quan l'esperit d'una dona és nostre el cos bé prou que ve tot sol. Els escolanets no en tenen gaire d'esperit i tenen molt poca virtut, veritat senyor rector? — *Un riellenc*

REPICS

La Rambla torna a semblar un Encant, que no vol pas dir que sigui encantadora.

Seria força interessant saber quan acabaran d'una vegada tantes i tantes obres com s'hi fan d'un temps a aquesta part.

La Rambla així, remoguda, desfeta, oberta en canal, diu molt poc en favor de Barcelona.

Hom deu pensar: Si la principal Avinguda està així, com estaran els carrers de quart i quint ordre?

I certament, pensant tot el mal que es vulgui encara es pensa poc.

Ha estat alliberat l'advocat En Joan Casanovas, que feia dies era a la presó en qualitat de detingut governatiu.

Ens en alegrem força.

Ha passat la revetlla de Sant Joan.

Aquest any no ens han fet tant d'efecte els coets, petards i focs, perquè ja comencem a estar-hi acostumats amb tantes festes pirotècniques com se ns ha obsequiat en aquest darrer temps. Per més que la pirotècnia ja va de cap a caiguda.

Un propietari ha estat detingut pels nostres carrers mentre demanava caritat.

S'ha descobert que ademés de tindre una casa, té una llibreta de la Caixa d'Estalvis de 4.000 pessetes i al seu poble deixa fortes quantitats a rèdit.

Veiam si algun dia hi veiem an En Rotchil demanant caritat.

A París s'han declarat en vaga els flequers i la «Ville Lumiere» ha quedat sense pa.

Que prenguin paciència. Aquí ja sabem el pa que s'hi dona amb tot això.

Es tan gran el nombre de polítics espanyols que actualment hi ha a París, que hom deu haver vist un rètol a una barraca de fira de Montmartre que diu: «Neus i polítics espanyols, a mitat de preu.»

L'Herriot s'ha proposat començar les economies nacionals suprimint l'Ambaixada del Vaticà, que havia sigut retirada durant disset anys i restablerta després de la gran guerra.

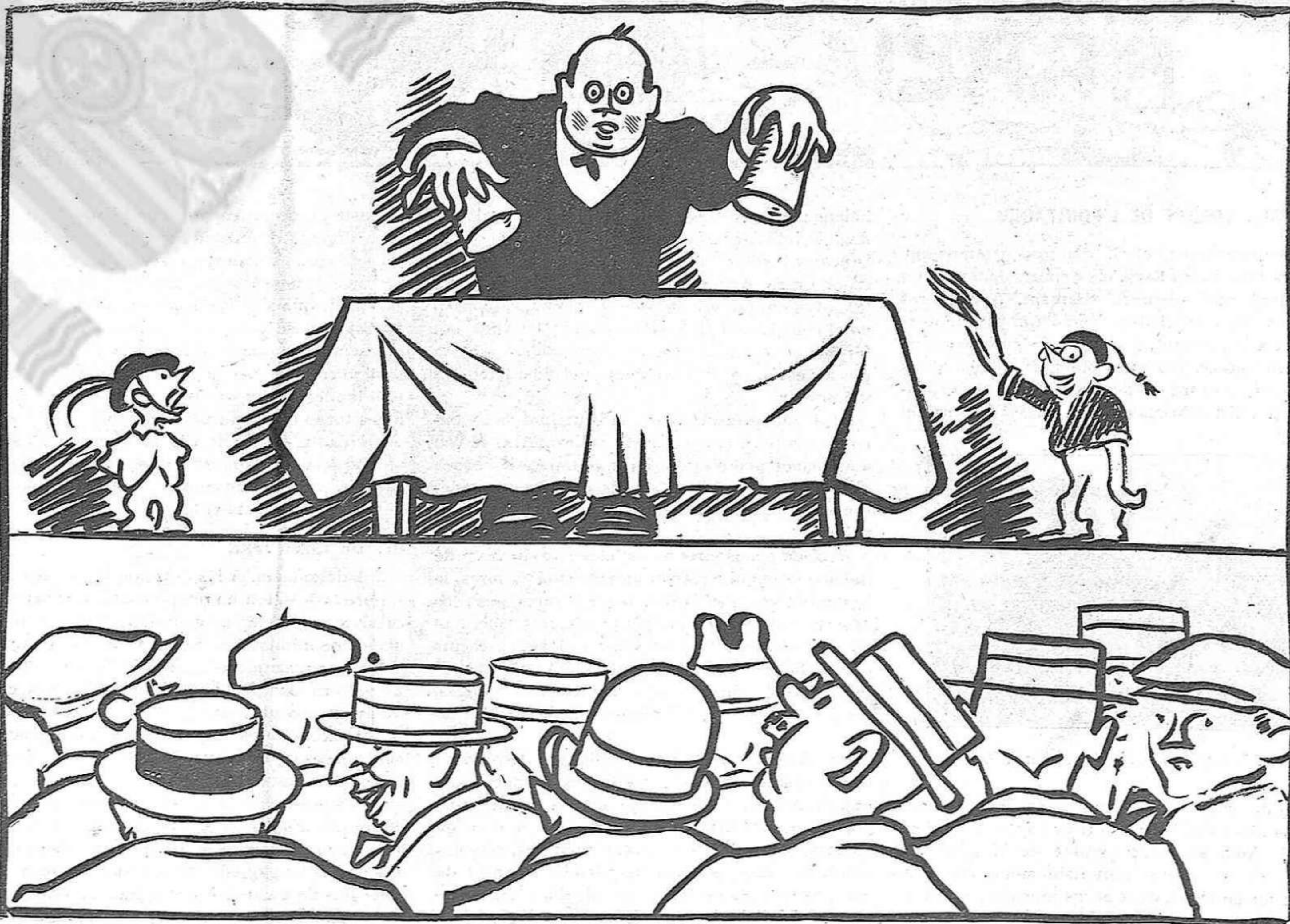
Heus aquí una mida força simpàtica des del punt de vista lliberal, però que té un caire no pas gaire falaguer per la política exterior de França. Seria molt de doldre que un home de bona voluntat com l'Herriot, sofrís una relliscada per haver-se precipitat.

La Mancomunitat ha fet públics els seus pressupostos, dels quals n'han sigut eliminades les partides corresponents al *Consell de Pedagogia*, *Negociat d'Orientació Professional*, *Escola de funcionaris municipals*, etc., etc.

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA MILITAR

Impremta La Campana i L'Esquella, Oim. 8.-Barcelona

Musolini fent jocs de mans

—Veuen senyors? Ara és aquí! Ara aquí! Ara no és enlloc!